

Arrest

nr. 178 937 van 5 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 3 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 augustus 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op 24 augustus 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 173 965 van 1 september 2016 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, komt op 8 augustus 2014 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 11 augustus 2014 asiel aan. Op 31 maart 2015 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 155 993 van 3 november 2015 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 3 april 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.3. De verzoeker komt op 6 juni 2016 opnieuw België binnen en vraagt op 27 juli 2016 opnieuw asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 6 mei 2016 in Duitsland asiel had aangevraagd. Op 4 augustus 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse overheden die op 8 augustus 2016 in toepassing van artikel 18, eerste lid, onder b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 16 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 24 augustus 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 06.06.2016 in België is aangekomen. Op 27.07.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Eritrea te bezitten en geboren te zijn te Neteba en verklaarde geboren te zijn op 01.01.1996.

Uit het Eurodacverslag van 27.07.2016 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem geregistreerd werden in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. De Duitse autoriteiten hebben op 08.08.2016 ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.08.2016 dat dit zijn twee asielaanvraag in België is en dat hij eveneens asiel heeft aangevraagd in Duitsland. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.08.2016 dat hij in mei 2013 Eritrea te voet illegaal verlaten zou hebben naar Ethiopië waar hij gedurende ongeveer zeven maanden in Adi Harisch verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene in januari 2014 vanuit Ethiopië per vrachtwagen, te voet en per pick up naar Soedan gereisd zijn waar hij in januari 2014 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Khartoum een kamer huurde met andere Eritreërs om vervolgens in februari 2014 per lorry illegaal naar Libië te reizen waar hij in maart 2014 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Libië één week in Izilaviya verbleef er vervolgens één maand in Tripoli.

Vervolgens zou betrokkene ongeveer twee maanden in Sebrata in een gevangenis doorgebracht hebben en vervolgens gedurende twee weken aan de Libische kust verbleven hebben alvorens eind juni 2014 per boot naar Italië te reizen waar hij begin juli 2014 zou zijn aangekomen. In juli 2014 zou betrokkene per trein en per bus verder gereisd zijn naar België waar hij in augustus 2014 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in België asiel aanvroeg maar dat deze asielaanvraag geweigerd werd en hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. In februari 2016 zou betrokkene per trein vanuit België naar Duitsland gereisd zijn waar in februari 2016 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Duitsland genomen werden en hij er asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat hem in Duitsland verteld werd dat hij vingerafdrukken in België had en dat hij vervolgens vrijwillig naar België terugkeerde waar hij op 06.06.2016 zou zijn aangekomen en waar op 27.07.2016 zijn verzoek tot het bekomen van het statuut van vluchteling geregistreerd werd door de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de gegevens in het administratief dossier van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene na zijn asielaanvraag in België dd. 11.08.2014 die op 31.03.2015 werd afgewezen door het CGVS en op 01.04.2015 aan betrokkene betekend werd en waarin het bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (verder: RVV) ingestelde beroep door de RVV op 05.11.2015 werd verworpen en de resultaten uit het Eurodacverslag van 27.07.2016 waaruit blijkt dat betrokkene op 06.05.2016 eveneens in Duitsland asiel heeft aangevraagd alsook de verklaringen van betrokkene dat hij na zijn asielaanvraag in België in Duitsland asiel heeft aangevraagd, dient te worden vastgesteld dat de Belgische autoriteiten geen terugnameverzoek van de Duitse autoriteiten hebben ontvangen binnen de termijnen bepaald in art. 23 van de Verordening(EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). Ten gevolge daarvan kan Duitsland op basis van de bepalingen in art. 23§3 van de Dublin-III-Verordening beschouwd worden als de verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene. Op basis van de bovenstaande gegevens en vaststellingen werd op 04.08.2016 dan ook een terugnameverzoek voor betrokkene op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening overgemaakt aan de Duitse autoriteiten. De Duitse autoriteiten hebben dit terugnameverzoek op 08.08.2016 ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin III-Verordening. De Duitse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord van 08.08.2016 eveneens dat betrokkene in Duitsland op basis van zijn vingerafdrukken gekend is onder de gegevens van F. B. (...), geboren op (...) met het staatsburgerschap van Eritrea.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat als België hem niet wil aanvaarden en Duitsland wel dat hij dan geen problemen heeft om naar Duitsland te gaan en zijn asielaanvraag daar te laten behandelen (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen concrete redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten aanhaalt die een verzet tegen een overdracht naar Duitsland zouden kunnen rechtvaardigen. Wat daarenboven een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Duitsland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland (Michael Kalkmann, "National Country Report Germany", AIDA – Asylum Information Database, december 2015, last updated 22.12.2015, ;

Dominik Bender and Maria Bethke, "Dublin II Regulation National Report – Germany", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2013; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2014, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2015; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012", US Department of State, publicatie 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013", US Department of State, publicatie 2014) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Duitse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-

Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.08.2016 verklaarde dat een achterneef, G. G. T., ongeveer 22 of 23 jaar oud en een achternicht langs moederszijde, G. G. A. die jonger is dan haar broer in België erkend zouden zijn als vluchteling en eveneens dat een neef langs moederszijde, G. G. in België zou verblijven en erkend vluchteling zou zijn in België (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot deze verklaarde familieleden in België dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf meerderjarig is en dat het hier om een verklaarde neef, achterneef en achternicht zou gaan langs moederszijde. Betrokkene toont dit verwantschap echter op geen enkele wijze aan. Bovendien betreft het hier een verklaarde neef, achterneef en achternicht. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze in België verblijvende verklaarde familieleden zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van

de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde.

Met betrekking tot de verklaarde oom langs vaderszijde die in Denemarken zou verblijven als erkend vluchteling en een dochter van een oom langs vaderszijde die als erkend vluchteling in het Verenigd Koninkrijk zou verblijven (DVZ, vraag 21), dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en als dusdanig geen deel uitmaakt van het gezin van deze in Denemarken en het Verenigd Koninkrijk verblijvende personen zou bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij teruggekeerd is van Duitsland naar België omdat hij in Duitsland gehoord had dat zijn vingerafdrukken gevonden werden en dat hij naar België terugkeerde alvorens in Duitsland een beslissing te krijgen en hij al twee jaar in België was zonder oplossing terwijl hij Eritreër is (DVZ, vraag 31), dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.08.2016 dat hij gezond is (DVZ, vraag 32). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Duitsland. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene eveneens geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Duitsland waar hij aan de bevoegde Duitse autoriteiten zal worden overgedragen ⁽⁴⁾.
(...)"

Bij arrest nr. 173 965 van 1 september 2016 verwerpt de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

2. Over de rechtspleging

Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met nummer X

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 7 van de Dublin III-verordening.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Rekening houdende met de gegevens in het administratief dossier van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene na zijn asielaanvraag in België dd 11/08/2014 die op 31/03/2015 werd afgewezen door het CGVS en op 01/04/2015 aan betrokkene betekend werd en waarin het bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: RVV) ingestelde beroep door de RVV op 05/11/201 werd verworpen en de resultaten uit het Eurodacverslag van 27/07/2016 waaruit blijkt dat betrokkene op 06/05/2016 eveneens in Duitsland asiel heeft aangevraagd alsook de verklaringen van betrokkene dat hij na zijn asielaanvraag in België in Duitsland asiel heeft aangevraagd, dient te worden vastgesteld dat de Belgische autoriteiten geen terugnameverzoek van de Duitse autoriteiten hebben ontvangen binnen de termijnen bepaald in art. 23 van de Verordening EU Nr 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26/06/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder Dublin III Verordening). Ten gevolge daarvan kan Duitsland op basis van de bepalingen in art. 23 §3 van de Dublin III Verordening beschouwd worden als verantwoordelijk Lid-staat voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene. Op basis van bovenstaande vaststellingen en gegevens werd op 04/08/2016 dan ook een terugnameverzoek voor betrokkene op basis van 18§1b van de Dublin III Verordening overgemaakt aan de Duitse autoriteiten. De Duitse autoriteiten hebben dit terugnameverzoek op 08/08/2016 ingewilligd in hun terugnameakkoord van 08/08/2016 [...]”(eigen onderlijning)

Verweerster baseert zich bijgevolg op art. 23.2-3 Vo 604/2013, dat bepaalt:

“(…)”

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 06/05/2016 in Duitsland. België heeft geen terugnameverzoek ontvangen binnen een termijn van 2 (noch 3) maanden. Als gevolg hiervan zou de Duitse overheid bevoegd zijn geworden voor zijn asielaanvraag.

De bovenstaande redenering is echter strijdig met art. 3 juncto art. 7.2 Vo 604/2013.

Art. 3.1 Vo 604/2013 bepaalt:

“(…)”

Art. 7 Vo 604/2013 bepaalt:

“(…)”

Uit art. 7.2 Vo 604/2013 volgt dat de beoordeling van de bevoegde lidstaat moet gebeuren op grond van de situatie op 11/08/2014, zijnde de datum waarop verzoeker zijn eerste asielaanvraag heeft ingediend in België. De beoordeling mocht niet gebeuren op het ogenblik waarop verzoeker zijn meervoudige asielaanvraag heeft ingediend.

Deze redenering is ook de meest proceseconomische redenering, nu de Belgische staat, die reeds de eerste asielaanvraag van verzoeker heeft beoordeeld, het meest geschikt is om ook over de tweede asielaanvraag van verzoeker te oordelen.

De bestreden beslissing is bijgevolg strijdig met art. 7.2 Vo 604/2013.”

3.2. Artikel 3 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

*“1. De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.
(...)”*

Artikel 7 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

*“1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.
2. Welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.
(...)”*

Te dezen laat de verzoeker gelden dat overeenkomstig artikel 7.2. van de Dublin III-verordening zijn situatie beoordeeld dient te worden zoals deze was op 11 augustus 2014, zijnde het moment van zijn eerste asielaanvraag in België, zodat niet Duitsland doch wel België bevoegd is om zijn asielaanvraag te behandelen.

Daargelaten de vraag of de verzoeker zijn (huidige) verzoek om internationale bescherming *in casu* voor de eerste maal bij de Belgische, dan wel bij de Duitse lidstaat – wat het geval is als men ervan uitgaat dat het verzoek om internationale bescherming dat de verzoeker in Duitsland en thans in België indient, geen verband houdt met de initieel op 11 augustus 2014 in België ingediende asielaanvraag die volledig is afgehandeld – heeft ingediend en dus daargelaten de vraag of met toepassing van de in hoofdstuk III van de Dublin III-verordening beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat dient te worden bepaald op grond van de situatie op het tijdstip dat de verzoeker in België om internationale bescherming verzocht (*in casu* 11 augustus 2014), dan wel op het tijdstip dat de verzoeker in Duitsland om internationale bescherming verzocht (*in casu* 6 mei 2016), wordt er op gewezen dat naast de criteria ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat (hoofdstuk III) er procedures worden bepaald inzake over- en terugnames (hoofdstuk VI) die tot gevolg kunnen hebben dat de verantwoordelijkheid van een lidstaat overgaat op een andere lidstaat.

Hierbij kan worden gewezen op artikel 23.2 en 23.3 van de Dublin III-verordening, waarvan in de bestreden beslissing toepassing werd gemaakt en dat als volgt luidt:

*“2. Een verzoek tot terugname wordt zo snel mogelijk ingediend en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 9, lid 5, van Verordening (EU) nr. 603/2013. Indien het verzoek tot terugname is gebaseerd op ander bewijs dan de gegevens uit het Eurodac-systeem, wordt het terugnameverzoek aan de aangezochte lidstaat gezonden binnen drie maanden na de indiening van het verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 20, lid 2.
3. Indien het verzoek tot terugname niet binnen de in lid 2 vermelde termijnen wordt ingediend, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij de lidstaat waar het nieuwe verzoek is ingediend.”*

Het wordt *in casu* niet betwist dat de verzoeker op 11 augustus 2014 in België asiel aanvroeg, dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 maart 2015 besliste tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de Raad bij arrest nr. 155 993 van 3 november 2015 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Tevens wordt niet betwist dat de verzoeker op 27 juli 2016 opnieuw asiel aanvroeg in België en dat uit het Eurodac-verslag van 27 juli 2016 bleek dat de verzoeker reeds op 6 mei 2016 in Duitsland asiel had aangevraagd. Voorts betwist de verzoeker de overwegingen in de bestreden beslissing dat *“de Belgische autoriteiten geen terugnameverzoek van de Duitse autoriteiten hebben ontvangen binnen de termijnen bepaald in art. 23 van de Verordening(EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening)”*, niet.

Bijgevolg berust overeenkomstig artikel 23.3. van de Dublin III-verordening de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming op Duitsland, nu door de bevoegde

Duitse autoriteiten geen verzoek tot terugname werd ingediend binnen de in artikel 23.2. van de Dublin III-verordening vermelde termijnen. Deze verantwoordelijkheid werd door de bevoegde Duitse instanties trouwens uitdrukkelijk erkend nu zij op 8 augustus 2016 in toepassing van artikel 18, eerste lid, onder b) van de Dublin III-verordening instemden met het door de Belgische instanties ingediende verzoek om terugname.

Het betoog van de verzoeker dat de verwerende partij om proceseconomische redenen het meest geschikt is om zijn asielaanvraag te behandelen omdat zij zijn eerste asielaanvraag heeft behandeld, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van de artikelen 3 en 7 van de Dublin III-verordening wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN